

meget indtrængende Forestilling imod, at Folkemuseet fik anvist Plads her i den ny Tilbygning til Prinsens Palæ. Bestyrelsen havde indstændig fraraadet, at Folkemuseet blev lagt her, og indtrængende anmodet om at slippe herfor. Med den ærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse et Par enkelte Linier af denne Skrivelse. Det hedder blandt andet: „Fra den Tid, da Planen for Dansk Folkemuseum lagdes, og det fastsloges at vælge en Opstilling i Interiører for paa en mere anskuelig Maade, end man hidtil har anvendt i vore kulturhistoriske Museer, at give en Fremstilling af selve de Hjem, i hvilke Folket har levet, havde det nemlig været Grundlæggernes Ønske at udvide Museets Opgave til at erhverve enkelte og for vort Land særlig karakteristiske Bygninger og give dem Plads i en Park omkring Museumsbygningen. I rent økonomisk Henseende vilde der paa den Maade vindes det, at samtidig med, at saadanne gamle Huse selv eje historisk Interesse, vilde de tillige afgive de mest passende Rum for Genstande fra deres Tid og Egn og saaledes tjene til at mindske Rummene i den egentlige Museumsbygning.“ I Skrivelsen omtales derefter nærmere, hvorledes den Art Museer, altsaa Museer, der ere satte i Forbindelse med Friluftsmuseer, gamle interessante Bygninger af historisk Interesse, der opstilles uden for og samtidig anvendes til Plads for Museumsgenstande, er begyndt i Norge, Sverige, Holland og flere andre Steder; og Skrivelsen endte med de meget indtrængende Ord: „Saafremt Ministeriet imidlertid vil fastholde sin nuværende Plan og give Folkemuseet Plads i Bygningskomplekset ved Prinsens Palæ, vil alt Haab for os om at udvide vor Opgave i den antydede Retning være afskaaret, et Udfald af Sagen, som vi meget vilde beklage, idet vi derved for lange Tider ville være hindrede i at følge den Vej, som vi anse for at være Fremtidens.“ Altsaa, den Plads, som her foreslaas til Dansk Folkemuseum, har, da den forrige Gang blev foreslaaet, Museumsbestyrelsen og Direktøren i meget indtrængende Ord anmodet om at blive fri for, idet de erklærede, at derved vilde hele Fremtidsplanen for Folkemuseet være afskaaren og opgiven. Det Udvalg, som behandlede Forslaget, bestod af 15 Medlemmer. De 14 Medlemmer af dette fremdroge forskellige Motiver, der talte mod den fremlagte Plan, og nævnte derimellem ogsaa særlig Skrivelsen fra Bestyrelsen for Folkemuseet og omtalte, hvorledes denne havde stillet

sig til Planen. Flertallet, de 14, udtalte, at under disse Omstændigheder har det ikke ment at kunne tiltræde Forslaget. Det femtende Medlem, det daværende ærede Medlem for Storeheddinge, der som tidligere Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet havde været Formand for den Komite, hvis Forslag om Museumsbygningens Udvidelse dannede Grundlag for Regeringens Forslag, indtog som Mindretal et andet Standpunkt, idet han udtalte, at de Forudsætninger, hvorfra Dansk Folkemuseums Bestyrelse gik ud, altsaa Forudsætninger ikke blot om Museumssale men om en Park til Friluftsmuseum, vilde vise sig alt for kostbare, og det ærede Medlem fandt, at der derfor ikke kunde tages Hensyn til den fremsatte Protest fra Dansk Folkemuseums Bestyrelse. Deri tror jeg, at man maa give det ærede Medlem Ret, at der, hvis dette Museum skulde realiseres efter hin Plan her i Kjøbenhavn, vilde blive Tale om en meget betydelig Bekostning til den nødvendige Plads, og det vil være vanskeligt at finde denne Plads, medmindre Kjøbenhavns Kommune vilde bringe betydelige Ofre; hvorvidt der mulig kunde afstaas en af Parkene dertil, skal jeg ikke kunne ytre mig om. Men saa kommer Spørgsmaalet: men er det da absolut nødvendigt at bevare Dansk Folkemuseum paa den Plads, som det nu har, at bevare det her i Hovedstaden, naar det vil vise sig, at det enten vil være aldeles umuligt eller forbundet med urimelig store Bekostninger at gennemføre Planen og Maalet for Museet. Der er selvfølgelig ikke et Menneske, der ikke finder, det er ganske naturligt og uden for al Debat, at Statens store Kunst- og videnskabelige Samlinger utvivlsomt maa have deres Plads her i Hovedstaden. For Kunstsamlingerne gælder dog det Forbehold, som forleden blev gjort gældende af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), at der selvfølgelig ikke er nogen Mening i, at de Kunstværker, som ikke kunne udstilles af Mangel paa Plads, men som maa holdes magasinerede, nødvendigvis skulle blive her i Byen. Hvad der imod Folkemuseet angaar, stiller Sagen sig dog vist anderledes. Der kan her være Spørgsmaal om, hvor Folkemuseet hører hen, om det er et Led af Museumsrækken, som man ikke kan bringe bort, uden at Kæden vil bryde. Da Forslaget i 1891—92 var fremme, viste det sig, at Direktionerne slet ikke vare enige om, hvor Folkemuseet hørte hen, idet Bestyrelsen for Nationalmuseet udtalte, at det nærmest maatte an-